

În *Преображение* (Schimbarea la față) paralela este împinsă și mai departe, căci închipuită ca resuscitare a lui Isus, revoluția e glorificată ca o minune, menită în sfârșit, să-l izbăvească pe om de suferință :

Зреет час преображенья,
Он сойдет, наш светлый гость,
Из распятого терпенья
Вынуть выржавленный гвоздь.

От утра и от полудня
Под поющий в небе гром,
Словно ведра, наши будни
Он наполнит молоком ¹.

Senzația aceasta de a fi contemporan cu o uriașă împlinire înfășoară într-o undă de seninătate și creația de lirică intimă a poetului. Dacă și pînă la 1917 el a început să fie cunoscut ca un poet elegiac, devorat de nostalgii, versurile din toamna anului 1917 și începutul lui 1918 parcă ni-l restituie pe un Esenin adolescent, cu sufletul larg deschis către toate visurile. Bucuria de a trăi sparge pieptul și se descarcă în armonii tonifiante :

Я по первому снегу бреду,
В сердце ландыши вспыхнувших сил.
Вечер синюю свечкой звезду
Над дорогой моей засветил ².

În consecință, după cum se vede și din strofa de mai sus, se transfigurează și peisajul, devine deosebit de ospitalier, complice al bucuriilor și speranțelor debordante ale poetului :

Теперь бы брызнуть в небо
Вишневым соком стих
За отческую щедрость
Наставников твоих ³.

Sonoră și optimistă devine și lirica de dragoste, poetul parcă ar susține că și chinurile iubirilor neîmplinite se datorau în trecut condițiilor sociale sumbre. Acum însă resurecția omului și dragostea se echilibrează, reîntorcîndu-l pe om în ambianța poetică ce-i fusese hărăzită :

В голосах обкошенного луга
Слышу я знакомый сердцу зов.
Ты зовешь меня, моя подруга,
Погрустить у сонных берегов ⁴.

¹ Se coace ceasul schimbării la față, / el va cobori — oaspetele nostru luminos / să scoată cuiul ruginit / din răbdarea crucificată. // De dimineață și pînă la amiază / în acompaniamentul tunetului care cîntă în ceruri / el va umple zilele noastre / ca niște găleți, cu lapte.

² Eu merg pe prima zăpadă / în inimă simt lăcrămiarele forțelor reînscute. / Seara a aprins deasupra drumului meu / o stea ca o luminare albastră.

³ Acum aș stropi cerul / cu suctul vișiniu al versurilor / ca recunoștință pentru generozitatea părintească / a dascălilor tăi.

⁴ În glasurile pajiștii cosite / aud chemarea cunoscută inimii mele. / Tu mă chemi, prietena mea / să meditam alături pe malul adormit.